

970219-1

1. Nemůžeme vycházet z nějakého svého před-pojetí jako z pevného základu, ale musíme své pojetí o něco opřít. Vyjdu vám vstříc jako teologům: opřeme se o bibli. Ale také v bibli máme různá pojetí. Je třeba vyjít z něčeho jednoznačnějšího. Jako křesťané se musíme opřít o Ježíše, a to ne o dogmaticky konstruovaného (který se stal „předmětem“ víry), nýbrž o skutečného, tz. historického Ježíše (který je pro nás svrchovaným zvěstovatelem a svědkem víry).

2. Odtud ona Ebelingova metoda, spočívající v plném soustředění na „logie“, tj. nejpravděpodobněji autentická vyjádření živého Ježíše, zachycená s maximálním úsilím o věrnost a přesnost. A odtud se nám stane zřejmým, že Ježíš je svým pojetím víry mnohem blíže ústřední starozákonní tradici (kterou ovšem dotváří a která v něm vrcholí) než tradici novozákonní (po Pavlovi) a zejména než rozšířenému a tradičnímu pojetí křesťanskému, tedy také běžnému pojetí našemu.

3. Prvním naším úkolem tedy bude podrobné studium příslušných partií ze synoptiků, jak je vybral Ebeling pro svou statistiku – a ovšem kontrola, zda nic nevynechal nebo něco nepřidal. Druhým úkolem bude prozkoumání, na co Ježíš svým pojetím navázal a jak to reinterpretoval resp. dotvořil. Víme přece, že mluvil o napětí mezi tím, co bylo říkáno starým a co praví on. Týká se to nejen mojžíšských příkazů, ale také pojetí víry? Nejsou mojžíšské příkazy revidovány už u proroků? Navazuje Ježíš svým chápáním víry na proroky? A jak?

4. Pokud se nám toto podaří objasnit, musíme přikročit k něčemu zcela radikálnímu: musíme se pokusit popsat ne už pojetí, způsob chápání, ale za pomoci tohoto vyjasněného pojetí sám fenomén víry, a to jak v návratu k situacím, zachyceným v logiích, tak ve SZ, kde je budeme muset často teprve objevovat (nesmíme zůstat jen u Abramova vyjití do neznáma a u Mojžíšem organizovaného exodu).

5. Základní důležitost bude mít také co nejpečlivější vyšetření toho, proti čemu je orientace víry zaměřena kriticky a polemicky.

(Praha, 970219-1.)